

Bohatí Chudáci

ROMÁN : : : MAĎARSKY NAPSAL M. JÓKAI

Johánek nacpal si znova dýmku a počal s jakousi zvláštní spokojeností dýmat a nedbaje smíchu detektivova vykládal své náhledy o bohatství dále:

"Nu a nemám pravdu? Manžel hraběnky Eleonory X. měl krásný palác, měl na venkově velké statky, obory, nádherné povozy, drahé koně, každého dne jídel při skvostné tabuli, vyběral si nejzajímavější jídla, pil drahá vína a vůbec měl vše, čeho si může smrtelník z vezdejších požitků přát. A přece se zastřelil! Vidíš tedy, že bohatství nepostačuje ke štěstí člověka. — Mnoho peněz mají velicí páni; ale dosti peněz mívají jenom chudí lidé."

"Dobrá příteli," přerušil jeho výklad detektiv. "Když tedy nechceš přispět k vypátrání komtesy k vůli penězům, tedy učin tak aspoň ze soucitu, z lásky k lidem a z povinnosti své co policejní zřízenec, jímž jsi přece posud! Věz, že ubohá hraběnka jest přímo zoufalou, že snad zešílí, nepodaří-li se jí deuru najíti. Ubohá chce věnovati nejen půl milionu, ale polovici svého celého jmění na zachránění svého dítěte."

"Avšak hraběnka pochybila v této věci velmi," odpověděl nyní vážně Johánek. Nabízí za svoji deuru pětkrát sto tisíc zlatých. Kdyby však na místě celých hrad zlatá nabízel jenom jediný lot o pravdivé čisté lásky, snad by již dávno měla svoji deuru opět u sebe."

Tato slova detektivova zarazila. Poznával z nich, že neklamal se, když soudil, že Johánek ví, kde nalézá se hledaná dívka. Potlačil své překvapení a pravil:

"Jdi tedy ku hraběnce a opakuji jí ona slova, která jsi tuto pronesl."

"Proč bych k ní chodil?" "Sluší se, bych jí navštívil. V nemoci tvé projevíla o tebe velikou péči a zachovala se skutečně krásně. Žádá dáma jejího druhu nebyla by osvědčila tolik obětovnosti. Jest tedy tvojí povinností, abys jí za to poděkoval."

"Budíš tedy," rozhodl se Johánek. "Zítřka k ní půjdu a poděkuji se za laskavost, kterou mi prokázala."

XXIII. U hraběnky.

Hraběnka Eleonora X. nevzkročila více do paláce, v němž její manžel byl se zastřelil. S jistým svým příbuzným vyměnila si tento palác za jiný, jenž nalézá se poněkud v ústraní a jenž lépe se hodil za sídlo truchlivé vdovy.

Hraběti Oskarovi dala zříditi nádherný náhrobek, avšak sama k jeho hrobu nikdy nešla. Bála se vkročiti na hřbitov, bála se přistoupiti ke hrobu muže, jenž snad umřel s vřelostí proti ní a jehož poslední myšlenka neplatila jí, nýbrž její deři.

O dobrozdání jejím poňmiku, k němuž se byla odhodlala v mužském přestrojení, nevěděl nikdo kromě polieie.

Každý soudil v oné době, že hraběnka tráví smutné dny života v úplné osamělosti venkovského svého statku. Jediný advokát věděl o tom, že odhodlala se sama osobně po dítěti svého pátrať, avšak o tom, že činila tak v mužských šatech, nepověděla mu nic. Bála se totiž, aby vše nedostala se na veřejnost a do novin, jež by zajisté neopomenuly užiniti z ní hrdinku celých románů.

V hlavním městě žila potom hraběnka opět úplně v zátí, nepřijímaje žádných návštěv a sama rovněž nikoho nenavštěvuje. Přátelé a známí zanechávali tluče u vrat svého navštívenky na důkaz, že posud na ni nezapomněli. Dopisy, jež docházely s čerňou okrajem, byly prostě odšitny.

Však v služebnictvu měla nařízeno nosit hluboký smutek. Jednou dne bylo hraběnce oznámeno, že jakýs policejní strážník přejde si s ní mluvit. Byla právě poledno. Sluha, který toto hraběnce oznámil, jevil patrně rozpaky. Domníval se, že bude od své velitelky za tu příležitost vůbec poslán strážníka do komnat

— měl ho odbyti jako všechny ty osoby, jež v posledních dnech s hraběnkou chtěly mluvit.

Strážníka, jenž objevil se v plně uniformě, nelze přece tak snadno odbyti, zvláště nevěme-li, proč vlastně přichází. Také vrátily, jenž měl ustálenou svoji formuli pro odhánění všelikých návštěv, neodbyl ho, nýbrž otevřel mu skleněné dveře, vedoucí ke secho-dišti, pokrytému černými koberci.

Když strážník Johánek vešel do před síně, našel tam lokaje, zahálčejícího a zívajícího. Lokaj vyvolal zase komorníka. Oba měli na sobě černé fraky, černé spodky, sahající po kolena, bílé punčochy a kravaty. Lokaj i komorník šeptmo spolu se nejprve radili, co jest jim vlastně činiti. Konečně se rozhodl komorník, že strážníka ohlásí, avšak dříve zeptal se ho poněkud pánovité:

"Přicházíte v nějaké úřední záležitosti?" "Jak vidíte, sňal jsem klobouk před vstupením do této komnaty, což jest důkazem, že přicházím jako osoba soukromá," odpověděl strážník. "Kdybych přicházel v záležitosti úřední, neprosil bych, abyste mne oznámil. — Přeji si promluvit s paní hraběnkou."

Komorník pokrčil rameny. "Tot zvláštní návštěva," myslil si. A k tomu ještě v době, kdy hraběnka zachovávala nejpřísnější smutek.

"Smím prositi o sdělení vašeho etného jména," žádal nyní komorník poněkud netivěji.

Strážník ukázal na mosaznou desátku, připevněnou na koženém opasku, a pravil:

"Oznamuje strážníka číslo sto šestnáct."

Podivný to monogram!

Komorník opět pokrčil rameny a rozmýšleje se chvíli odešel ke hraběnce.

Za malou chvíli se vrátil. Jeho tvář zářila vynucenou zivostí a vlivností.

"Prosím, račte jen vejíti do salonu; paní hraběnka jest ochotna vás přijíti."

Lokaj a komorník byli plni úžasu nad touto návštěvou. Tot zajisté nějaký "neobyčejný" strážník, že již pouhé udání jeho čísla zjedná mu přístup do hraběcího salonu.

Johánek měl dosti času, aby se mohl rozhlédnouti ve prázdném salonu, do něhož byl uveden.

V pravo i v levo přijímacího sílu nalézaly se komnaty, opatřené nádherným nábytkem. Dveří nebylo nikde žádných, jenom těžké perské záclony označovaly vchody ke komnatám. Stěny přijímacího sílu ovšeny byly gobelíny a nábytek byl vesměs ve slohu barokovém; v pravo věželo se do menšího salonu, kde zřízeno bylo vše opět po japonsku.

Na levé straně splývala až k zemi těžká, černými perlamony pokrytá záclona, kteráž náhle bez nejmenšího želestu se rozhrula a před mdivným strážníkem objevila se pojednou majestátní postava ovdoštělé hraběnky.

V žerném a nejvyšším jednoduchém svém oděvu zdála se býti hrozně bledou. Přes to ale byla její tvář dosud krásná a příjemná. Vlasy měla rozpuštěné a z polovice pokryté černým krajkovým závojem. V ruce držela lorgnon, který při svém vstupení do salonu přiložila k očím a prohlížela si strážníka od paty až ke hlavě.

"Ach, to jste vy! Znám vás z nemožnice Červeného kříže."

Strážník kloubov se uklonil.

"Ano, vaše milosti. Považuji za svoji povinnost představit se vám a poděkovati za blahosklonné ústastenství, které jste mi po čas mé těžké nemoci svědčili ráčila."

"Zasloužil jste si toho ústastenství. Stýlela jsem vás velice chváliti. U vykonávání své povinnosti utrátil jste si téžké rány. Musí takový hoden jest nejširší přímě a štěstí."

Hlas hraběnky měl neobyčejně měkce a tklivě.

"Mé rány jsou již — silky vaříké péči, jaká mi byla věnována

— úplně zahojeny," odpověděl klidně strážník. "Pozoruji, že dostalo se vám také zasloužené odměny. Jeho Veličenstvo císař udělil vám záslužný kříž. Tot nejvyšší uznání, jehož se může dostati věrnému služebníku státnímu."

Hraběnka obávajíc se snad, aby neuvedla se v přílišnou důvěrnost s prostinkým tímto mužem, snažila se nyní dodatí svému hlasu jakési tvrdosti a odměřenosti, což se jí však příliš nedařilo, a proto pomáhala si svým lorgnonem, který vždy znova k očím přikládala, jako by dobře neviděla.

Strážník na lichotivá její slova neodpověděl a jenom se lehee uklonil. Jeho mlčením zdála se býti hraběnka uvedena poněkud v rozpaky. Ráda by byla s tímto mužem dále promluvíti, avšak nevěděla jak.

"Oud každého statečného muže mne velmi zajímá," pokračovala dále. "Ostatně jsem i já ve výboru spolku Červeného kříže."

Nyní bylo by se snad slušelo, aby řekla tomuto statečnému muži: "Račte se posaditi!" Avšak jaký to nápad! Jak by mohla vysokorodá hraběnka dopustiti, aby v jejímu salonu posadil se strážník! Třeba i při udělení milosti zachováti jistou míru.

"Mohu snad pro vás něco učiniti?" zeptala se hraběnka a ušila při tom onoho velkopanského tonu, a jakým obvykle mluvíla s osobami podřízenými.

Strážník doře vycítil význam této náhle změny hlasu. Vážně podíval se v hraběncinu tvář a pravil:

"Paní hraběnko! Neptáel jsem, abych vás ve svém prospěchu obtěžoval. Účelem mé návštěvy jest ona záležitost, ve které společně s detektivem Reznkem tolik marných pokusů jste učinila."

Ach, jak náhle zmizela krátkozrakost hraběncina! Jak pojednou pozbyla svého velkopanského hlasu! Její oči vyzářily nyní s neobyčejným leskem a hlas její nabyl opět oné měkčnosti a něhy jako na počátku rozmluvy.

Vysokorodá hraběnka zapomněla se nyní tak dalece, že uchopila ruku strážníkovu.

"Jest detektiv Reznek vašim důvěrným přítelem?" zeptala se dychtivě.

"Bylo nám častěji konati spolu službu. Předtím zimy byl nám společně přidělen úkol, abychom pátrali po uprchlé hraběcí deři, kterou jste ráčila tenkrát stihnati."

"Pojďte se mnou," zaneptala nyní hraběnka a uchopivši opět ruk strážníkovu vedla jej z přijímacího salonu několika komnatami do svého boudoiru, kdež jej vyzvala, aby se posadil na měkké křeslo a tam posadila se proti němu na pohovku.

Vzduch v útulné této komnatě prosvětlil i spojnou vůni nejdražších voňavek a těžké damaskové záclony udržovaly zde příjemně položeno.

V koutě u okna nalézala se na vyřezávaném podstavci podobizna mladého muže do polu zastřená černým závojem. Celý podstavec s podobiznou zastřen byl třemi uměle pěstovanými palmami. V druhém koutě nalézala se rovněž mezi širokými listy cizokrajných rostlin z bílého mramoru provedená socha Panny Marie, u níž postaveno bylo klekátko. — Alkovna proti oknu zastřena byla těžkou brokátovou záclonou a nad křeslem umístěné drahocenné hodiny počítaly přecházející čas jednovázným tikáním.

"Zajisté znáte aspoň poněkud smutnou historii o útku mé deery z domova?" počala hraběnka přidruženým hlasem a dychtivě u-čekávala, co jí asi strážník odpoví.

"Byl jsem v události tuto zasvěcenou cestou úřední," pravil Johánek. "Detektiv Reznek zároveň se mnou dostal rozkaz, aby u příjedu něčím vlaku dával pozor na komtesu Anneli X., jež měla z vlaku toho vystoupiti. — Bylo nám tukrátě nařízeno, abychom komtesu na nádraží nijak neobtěžovali, nýbrž abychom ji opouštěli sledovati a potom vypátrali, kde se ubytuje. Tot byl jediný váš úkol. Kdyby prostředem naší pozorování byla obvykle dívka, mohli bychom ji snad zachytiti, abychom si dali příslušný ústředí, avšak s hraběcí

deurou jedná se šetrněji než s obvyčejnou nějakou švadlenkou. — Avšak oné noci zuřila děsná viichřice, které všeliké naše pátrání překazila. Bohatí cestující, kteří mohou si pohodlí opatřiti kdekoliv, zůstali na venkovské jedné stanici; nočním vlakem, jenž těžce musil si raziti cestu spoustami sněhu, přijela kromě několika jiných chudých lidí máadá dívka, obléčená asi jako švadlena. V této dívec domníval se poznávati starý železniční hlídač svoji nájemnici, kteráž před několika dny náhle z jeho bytu zmizela. Když dívka s hlídačem ubírala se z nádraží, promluvil jsem s ní několik slov."

"Spatřil jste při té příležitosti i tvář dívčinu?"

"Nemohl jsem se jí dobře ve tvář podívat, neboť dívka byla pečlivě zabalená vlněným šátkem, což ostatně bylo přirozeno za tehdejšího krutého mrazu. — Kromě toho bylo nádraží dosti špatně osvětleno."

"A věděl jste jistě, že byla to tvář dívky, jež před tím u železničního hlídače bydlela?"

"Na tuto otázku nemohu určitě odpověděti. Obvykl jsem podkrovní světničku v téže domě, v němž také ona dívka bydlela. Potkával jsem ji někdy jakož i rozmlouval jsem s ní při různých příležitostech. Dívka skoro ustavičně sedávala při práci, které hlídala si a největší bedlivostí a neměl jsem nikdy v obvyčejí obřezování svými pohledy pracovitá děvčata. Starý železniční hlídač jakož i jeho manželka tvrdili mi s největší určitostí, že švadlenka, jmenem Lydie Gratulinová, o níž z počátku se soudilo, že se utopila, opět se vrátila. Neměl jsem nijaké předmý, abych pátral, zdá-li udání jejich jest pravdivé. Hned druhého dne sešel jsem do bytu hlídačova a ukazoval jsem dívec šátek, který našel jsem na dunajském mostě a o němž jsem soudil, že patřival Lydie Gratulinové. — Dívka však neoznala šátek za svůj majetek. Potom pracovala pilně, živila se velice mzdou a navštívila si každého dne kávu, jakž to vůbec švadleny dělávají."

"Milý pane," pravila na to hraběnka. "Chci býti k vám upřímnou. Povědějte jsem nucena vyhledávati vaši pomoc, nezbývá mi, než abych vás zasvětila ve smutnou historii naší rodiny. Viděl jste někdy rukopis oné švadleny?"

"Jejího rukopisu jsem nikdy neviděl; pokud vím, nepsala vůbec nikomu."

Hraběnka nyní povstala a přistoupila ku psacímu stolu, z něhož vyňala malý pečlivě složený listek.

"Přečtete si toto psaní," pravila, podávajíc listek strážníkovu.

Tento žetl a vrátil zase listek. Mezi čtením zrudla jeho tvář vnitřním hřevem a rozhořčením.

Obsah tohoto malého listku tak jej pobouřil, že ani nemohl před hraběnkou ukrýti své pohnutí. — Nemohl pochopiti, že bytost, kterou znal jako anděla, mohla hroziti okřivými těmi věcmi, které v listku byly naznačeny.

Chvíli mlčel a rozpáště utřel si čelo, na němž vyvstaly mu krůpěje potu. Hodiny nad krbelem znenádom odbíjely právě dvanáctou. Byla to hodina duchů za bílého dne.

Potom přerušil trapně mlčení otázkou:

"A paní hraběnka hledala svoji deuru na základě tohoto listu?"

"Byla to jediná stopa, kterou po sobě nešťastné dítě při útku z domu zanechalo."

"A potom prošla paní hraběnka ve společnosti detektivky více ona mláta divokých zářav velkého města, v nichž najíti lze jen takové dívky, jež všude jsou domovem a přece žádného domova nemají?"

"Tak jest."

"Paní hraběnka navštívila ráno ta orfva, tancovní sbor, vykládané mlátnosti "u modré kočky," a u zlamáního srdce" a jak se všecky jmenují?"

"Ano, byla jsem v nich."

Pozor na zrak!

Skla na oči připravujeme dle nejnovější metody. Máte-li slabý zrak, neodkládejte, bude to jen ku vašemu prospěchu.

Bolení hlavy, závrat odstraní často dobře přizpůsobené brýle.

Tisíce lidí jsme uspokojili. Ceny mírné. 28 tf

A. Cecha & Oldřich Cecha,
registrovaní
čestí optikové
1248 So. 13. Street, Omaha

NEJSTARŠÍ A NEJLEPŠÍ MÍSTO PRO SCHŮZKY JEST

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.

v čísle 306 Farnam ulice.

Pravá importovaná piva na šepu. **PLZEŇSKÉ** z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hofbraunich Bavariva pivo. Pivo Anheuser-Busch a světově známé Faust získalo rozsáhlou reputaci.

Kavárna pro dámy na 2. a 3. podlaže.

Metz Bros. Brewing Co.

Telefon Douglas 119

Vaří a lahvuji vyborné jen pivo.

Můžete se na tento starý a osvědčený závod spolehnouti.

HUGO F. BILZ

doručovatel Jettrova "GOLD TOP" lahvového piva

Telefon Douglas 542.

Objednejte sobě hezku tohoto věhlasného piva. Mám na skladě největšího staré kofalky, stará vína, doutnky a likéry všeho druhu. — Vše za nejnižší ceny.

Jetter's Brewing Co. pivo ze šepu.

Pamatujte sobě číslo 1324 Douglas Str., východo-severní roh. Úřadovna 117 již. 14. ul.

HUGO F. BILZ OMAHA, NEBRASKA.

Nejlepším místem k nakupování stavebního dříví, jest

česká dřevařská ohrada,

Chicago Lumber Co.,

na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb. 49tf

Čestí prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.

Pozor! Pozor!

Buďte bedlivými, když opouštíte káru a neobcházte ji nikdy zadem, dokud jste se dříve neprosvědčili, že nejede jiná kára opačným směrem. Nepozornost může snadno býti příčinou vážné nehody. Pomozte nám svým počínáním, zabránit možnému případu neštěstí.

Omaha & Council Bluffs Street R. R. Co.

Frank Svoboda

Umělecký závod

POMNÍKOVY

Největší

sklad pomníků ve Spojených Státech

1218-25 So. 13th Str. OMAHA, NEBR.

Phones: Office: Douglas 1872. Residence: Douglas 5216.

Pivo, které píták říká. Staré slavné "Duppik" pivo je vařeno dle staré české receptury vlněným sládkem, jež pivo rovněž sládkem.

WM. JETTER, 2012 N Street, Telephone South 828, SOUTH OMAHA, NEB.

HUGO F. BILZ, 1324 Douglas Street, Telephone Douglas 1842, OMAHA, NEB.

JETTER BREWING COMPANY SOUTH OMAHA, NEB.